

Κυριακή 18η Ἰανουαρίου 2026

Κυριακή 12η Λουκᾶ.

(Λκ. 17, 12 – 19).

«πόρρωθεν» (Λκ. 17, 12).

Συγκλονιστικά περιστατικά παρακολούθησαμε σήμερα στό εὐαγγελικό ανάγνωσμα τῆς Κυριακῆς. Δέκα λεπροί, δέκα ἀνθρώπινα κουρέλια, δέκα ἐτοιμοθάνατοι ἀπόβλητοι τῆς κοινωνίας πλησιάζουν στόν Χριστό καί φωνάζοντας ζητοῦν νά τούς ἐλεήσει. Δέν Τόν πλησιάζουν πολύ. Ἀπαγορεύεται. Ἡ λέπρα εἶναι ἀρρώστια θανατηφόρα ἀλλά καί ἐξαιρετικά μεταδοτική. Τόν πλησιάζουν, ἀλλά στέκονται μακριά Του. Τό ἱερό κείμενο σημειώνει μέ λεπτομέρεια ὅτι στάθηκαν «πόρρωθεν». Αὐτή ἡ

ἀπόσταση δέν ἐμποδίζει τόν Κύριο νά τούς εὐεργετήσῃ καί νά τούς θεραπεύσῃ. Ἡ εἰρωνεία εἶναι ὅτι μετά τή θεραπείά τους οἱ ἐννέα ἀπ' αὐτούς μεγάλωσαν τήν ἀπόστασή τους ἀπό τόν Χριστό. Μόνον ὁ ἕνας ἀπό τούς δέκα γύρισε γεμάτος εὐγνωμοσύνη, ἔπεσε μέ τό πρόσωπο στά πόδια τοῦ Ἰησοῦ καί Τόν εὐχαρίστησε γιά τό μεγάλο δῶρο τῆς υἱείας.

Τό «πόρρωθεν» τῶν λεπρῶν πρίν ἀπό τή θεραπεία τους ἦταν λογικό καί ἐπιβεβλημένο. Τό «πόρρωθεν» μετά τή θεραπεία τους ἦταν ἀδικαιολόγητο καί σκληρό. Τό «πόρρωθεν», ὅμως, ὡς τρόπος σχέσης μέ τόν Θεό ἰσχύει γιά πολλούς ἀνθρώπους. Εἶναι πολλοί οἱ ἄνθρωποι πού θέλουν ἀπό τόν Θεό τά δῶρα Του, ἀλλά θέλουν καί μία ἀπόσταση ἀπό Ἐκεῖνον. Εἶναι πολλοί κι ἐκεῖνοι πού, ὅταν εὐεργετηθοῦν ἀπό τόν Θεό, τό «πόρρωθεν», ἀντί νά τό ἐξαφανίσουν, τό πολλαπλασιάζουν καί τό κά-

νουν τεράστιο. Εἶναι ἐπίσης πάρα πολλοί κι ἐκεῖνοι πού, ὅσα καί νά λάβουν ἀπό τόν Θεό, θά κρατοῦν πάντοτε μία ἀπόσταση ἀπό Ἐκεῖνον, διότι τό «πόρρωθεν» βρίσκεται ὡς νοοτροπία μέσα τους καί δέν ἐπιθυμοῦν κάποτε νά τό ξεπεράσουν.

Τί εἶναι αὐτό πού κρατάει τούς ἀνθρώπους «πόρρωθεν» τοῦ Θεοῦ; Γιά ποιούς λόγους οἱ ἄνθρωποι, ἐνῶ πλησιάζουν τόν Θεό, κρατοῦν καί μία ἀπόσταση ἀσφαλείας; Ὁ πρῶτος λόγος εἶναι οἱ μέριμνες τῆς ζωῆς. Τό καθημερινό τρέξιμο γιά τόν βιοπορισμό, τά ἀμέτρητα προβλήματα, πού χρειάζονται ἐπείγοντως λύσεις, οἱ ζυμώσεις μέ πρόσωπα καί καταστάσεις, πού γεμίζουν τήν ψυχή μέ ποικίλα συναισθήματα καί σκέψεις, κρατοῦν τόν ἄνθρωπο κλεισμένο στόν ἑαυτό του. Δέν ἐπιτρέπουν οἱ μέριμνες τῆς ζωῆς νά κάνει ὁ ἄνθρωπος μία πορεία πρὸς τόν Θεό. Ὁ Θεός

εἶναι μία ανάμνηση ἢ εἶναι τό ζητούμενο σέ
 δύσκολες καταστάσεις. Δέν εἶναι, ὅμως, ὁ φί-
 λος, ὁ πατέρας, ὁ ἀγαπημένος, τό καταφύγιο
 καί ἡ φωλιά. Ὁ Θεός εἶναι μία ἀόρατη καί
 ἀπρόσωπη δύναμη. Δέν εἶναι πρόσωπο
 ἐπιθυμητό καί ἐράσμιο. Ὁ Θεός εἶναι χρήσιμος,
 ἀλλά δέν εἶναι ἀπαραίτητος. Μία σχετική
 ἀπόσταση ἀπό τόν Θεό θεωρεῖται ὑγεία. Ἡ
 ὑπερβολική σχέση μαζί Του θεωρεῖται
 ὀπισθοδρόμηση. Ὁ ἄνθρωπος σήμερα κάνει
 μία ἀναφορά στόν Θεό περιστασιακά. Δέν
 προσπαθεῖ νά βάλει τόν Θεό στό κέντρο τῆς
 ὑπαρξῆς καί τῆς ζωῆς του. Δέν ἀντιλαμβάνεται
 τόν Θεό ὡς ἀρχή καί τέλος τῶν πάντων. Μέ
 τήν ἀπόσταση πού κρατάει ἀπό τόν Οὐράνιο
 Πατέρα ξαναβιώνει τό δράμα καί τήν περιπέ-
 τεια τῆς Βαβέλ. Κτίζει χωρίς Θεό καί ὅ,τι
 οἰκοδομεῖ καθίσταται ἀτελέσφορο. Τό κενό
 πού ἀφήνει στή σχέση του μέ τόν Θεό ἔρχονται

νά τό γεμίσουν τά πάθη, οἱ ἀγωνίες, τό ἄγχος, ἡ θλίψη, ἡ ταραχή καί ἡ πτώση. Οἱ μέριμνες τῆς ζωῆς ὑψώνουν ἓνα τεῖχος ἀνάμεσα στό πλάσμα καί στόν Πλάστη. Μέ τό «πόρρωθεν», ὅμως, πού συντηρεῖται ἀπό τόν ἄνθρωπο, ἡ ζωή δέ γίνεται ὁμορφη καί χαρούμενη. Ἡ μικρή ἀπόσταση ἀπό τόν Θεό μετατρέπεται σέ ἀπώλεια τοῦ Θεοῦ. Τότε ἔρχεται καί τό γκρέμισμα τοῦ ἀνθρώπου.

Ὁ δεύτερος λόγος, γιά τόν ὁποῖο ὁ ἄνθρωπος στέκεται «πόρρωθεν» τοῦ Θεοῦ εἶναι ἡ αὐτάρκεια. Ἡ αὐτάρκεια ἔχει δύο πλευρές. Ἡ μία εἶναι ἡ αὐτάρκεια τῶν ὑλικῶν ἀγαθῶν, τῶν πνευματικῶν ἱκανοτήτων, τῶν γνώσεων, τῶν χρημάτων καί τῶν γνωριμιῶν. Ἡ δεύτερη εἶναι ἡ αὐτάρκεια τῆς ἀρετῆς καί τῆς ποιότητος. Ὁ ἄνθρωπος, εἴτε νιώθει πῶς ἔχει πολλά εἴτε αἰσθάνεται ὅτι εἶναι πολύ καλός, κρατάει μία μικρή ἀπόσταση ἀπό τόν Θεό.

Μέσα στά πράγματα, στά κατορθώματα καί
 στίς ἐπιτυχίες ὁ μικρός ἄνθρωπος νομίζει ὅτι
 ἔγινε γίγαντας. Ἐπειδή γέμισε τήν τσέπη του,
 τό στομάχι του καί τό μυαλό του, πιστεύει
 πώς δέν τοῦ χρειάζεται τίποτε περισσότερο.
 Ἐπειδή καλύπτει τόν χρόνο του μέ παρέες,
 ἐξόδους καί φιλίες ποικιλόμορφες, αἰσθάνεται
 περιττή τήν παρουσία τοῦ Θεοῦ. Ἐπειδή εἶναι
 εὐγενής, καλλιεργημένος, εὐχάριστος καί δοτι-
 κός, ἔχει τήν αἴσθηση ὅτι εἶναι τόσο καλός,
 ὥστε δέν χρειάζεται νά γίνει καλύτερος. Ἡ
 ἐσωτερική αὐτάρκεια μετατρέπει τόν Θεό σέ
 ἐξωτερικό στοιχεῖο. Τό «εἶμαι καλά»
 ἀκούγεται ἀπό πολλούς, ἀκόμη καί ἀπό πολύ
 πιστούς. Αὕτη ἡ ψευδαίσθηση τῆς πληρότητας
 δέν καλύπτει τό πραγματικό κενό τῆς ψυχῆς
 καί τήν ὑπαρξιακή δίψα γιά τόν Θεό. Ἡ
 αὐτάρκεια κάποτε παρέρχεται καί τότε
 ἔρχεται ἡ δραματική ἀναζήτηση γιά κάτι και-

νούργιο. Ἄν αὐτή ἡ ἀναζήτηση δέν ὀδηγήσει
 στὸν Θεό, τότε ἡ ἀγωνία γιὰ αὐτάρκεια μετα-
 τρέπεται σέ πόνο, ἄγχος καί θλίψη. Ὁ
 ἄνθρωπος ποτέ δέν εἶναι ἀληθινά αὐτάρκης,
 ὅσο μένει «πόρρωθεν» τοῦ Σωτήρα. Ἡ
 ἀπόσταση πού τόν χωρίζει ἀπό τόν Χριστό δέ
 γεμίζει μέ ψέματα καί αὐταπάτες. Ὁ
 ἄνθρωπος γεμίζει μόνον ὅταν ἐνωθεῖ μέ τόν
 Κύριο. Τότε ἡ αὐτάρκεια δέν εἶναι ψευδαί-
 σθηση ἀλλά λυτρωτική ἐμπειρία σωτηρίας.

Ὁ τρίτος λόγος γιὰ τόν ὁποῖο οἱ ἄνθρωποι
 μένουν «πόρρωθεν» τοῦ Θεοῦ εἶναι ὁ φόβος
 τῆς ἀλλαγῆς καί τῆς μετάνοιας. Παρόλο πού ἡ
 ἁμαρτία εἶναι ἡ λέπρα τῆς ψυχῆς, ἡ ὁποία
 σκοτώνει τόν ἄνθρωπο, πολλοί ἀγαποῦν αὐτή
 τή λέπρα, ἐπειδὴ τή συνήθισαν καί ἔμαθαν νά
 ζοῦν μαζί της. Μία σφοδρή ἐπιθυμία τῆς
 ἁμαρτίας τούς κρατάει ἐγκλωβισμένους στά
 σκοτάδια της. Δέν εἶναι ὅτι δέν ξέρουν πῶς νά

δραπετεύσουν. Είναι ότι δέ θέλουν νά δραπετεύσουν. Καταλαβαίνουν τήν ἀρρώστια, ἀλλά τήν ἀγαποῦν περισσότερο ἀπό τήν υἰγεία. Οἱ ἄνθρωποι φοβοῦνται πῶς, ἐάν πλησιάσουν πολύ κοντά στόν Θεό, θά πρέπει νά ἀλλάξουν. Ἡ ἔνωση μέ τόν Χριστό μεταμορφώνει τόν ἄνθρωπο. Τόν ὁδηγεῖ στήν ἐλευθερία ἀπό τά πάθη καί στήν ἀρετή. Ὁ ἄνθρωπος, ὅμως, δέν εἶναι ἕτοιμος γιά μιὰ τέτοια ἀλλαγὴ στή ζωή του. Ἐμαθε νά ζεῖ στή λάσπη. Διστάζει νά πετάξει στόν οὐρανό. Φοβᾶται νά ἐγκαταλείψει τίς παλιές καί κακές συνήθειες. Φοβᾶται νά ἀλλάξει ρότα. Φοβᾶται τό καινούργιο, διότι βολεύτηκε μέ τούς μικροσυμβιβασμούς τῆς παλαιᾶς ζωῆς του. Φοβᾶται νά ἀναπνεύσει ὀξυγόνο, ἐπειδὴ συνήθισε καί ἀγαπάει τή μυρωδιά ἀπό τό καυσαέριο. Μένει «πόρρωθεν» τοῦ Ἰησοῦ, διότι ξέρει ὅτι ὁ Ἰησοῦς δέν ἐπιτρέπει νά δουλεύουμε σέ δύο ἀφεντικά. Ἡ

μετάνοια εἶναι ἡ πιό δύσκολη ἀπόφαση. Ἡ μετάνοια θέλει ἥρωισμό, ἀγωνιστικό φρόνημα, ὑπομονή καί ἐπιμονή. Χωρίς αὐτήν, ὅμως, πάντοτε θά ὑπάρχει μία ἀπόσταση ἀπό τόν Θεό καί ἡ σωτηρία θά εἶναι ὄνειρο ἀλλά ὄχι πραγματικότητα.

Σήμερα τιμοῦμε τόν Μέγα Ἀθανάσιο καί τόν Ἅγιο Κύριλλο Ἀλεξανδρείας. Αὐτοί οἱ πατέρες γκρέμισαν τό «πόρρωθεν» ἀπό τόν Θεό. Δέν πλησίασαν ἀπλῶς τόν Χριστό. Ἐνώθηκαν μαζί Του μέ τήν ἀρετή τους καί τούς ἀγῶνες γιά τήν Ὁρθοδοξία. Ἔτσι καθίστανται καί δικά μας πρότυπα. Μή μείνουμε «πόρρωθεν» τοῦ Ἰησοῦ. Μήν ἀφήσουμε τίς μέριμνες, τήν αὐτάρκεια καί τήν ἀμαρτία νά μᾶς κρατήσουν σέ ἀπόσταση ἀπό Ἐκεῖνον. Μέ εὐγνωμοσύνη νά Τόν εὐχαριστοῦμε καί νά Τόν δοξολογοῦμε γιά τά πάντα, ἔτσι ὥστε νά χαιρόμαστε ἀπό τή σχέση μας μαζί Του γιά πάντα. Ἀμήν.